



Arrest

nr. 173 505 van 23 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich voor haar huidige derde asielaanvraag hoofdzakelijk steunt op de problemen die haar zoon zou kennen bij een terugkeer naar Tsjetsjenië, met name de vrees dat hij tot het vervullen van zijn dienstplicht zou worden opgeroepen. Daarnaast geeft zij aan dat bij haar moeder enkele convocaties op haar naam werden overhandigd (daterend van 2011-2012).

Verzoeksters vorige asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 51 099 van 10 november 2010 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van haar derde asielaanvraag legt verzoekster de volgende documenten neer: drie convocaties, een begeleidend schrijven van haar advocate, twee brieven van Service Droit des Jeunes, en een brief (2014) opgesteld door haar psycholoog.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid herstelt en die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoekster voorhoudt dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een standaardmotivering, stelt de Raad vast dat haar asieldomdossier wel degelijk individueel werd benaderd en op haar eigen verdiensten werd onderzocht, zoals ook afdoende blijkt uit de bestreden beslissing:

“(...)Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw tweede asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw laatste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Er mag van u dan ook worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw eerdere asielaanvraag incorrect is. In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op de motieven van uw voorgaande asielaanvraag (DVZ verklaring 3e aanvraag, rubrieken 15, 18 en 19). U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar de drie door u neergelegde convocaties op uw naam die bij uw moeder in Tsjetsjenië werden afgeleverd, en waarvan u overigens verkeerdelijk aangaf dat er twee van 2012 dateren en een van 2013 (DVZ verklaring 3e aanvraag, rubrieken 15 en 17, twee convocaties dateren van 2011 en een van 2012). Met betrekking tot deze nieuwe documenten die u aanbrengt, moet worden vastgesteld dat u geen enkel inhoudelijk verband aanhaalde met de asielmotieven uit uw voorgaande aanvraag, en dewelke overigens ongeloofwaardig werden bevonden. Immers, u gaf zelf aan niet te weten waarom deze convocaties werden bezorgd (Ibid.). Hoewel documenten een ondersteunende kracht hebben wanneer ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, dient vastgesteld dat dit in casu geenszins het geval is, meer zelfs, elke verklaring aangaande deze documenten ontbreekt. De door u voorgelegde convocaties hebben dan ook geen enkele bewijswaarde, te meer daar uit informatie (waarvan een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat er een hoge graad van corruptie heerst in de Noordelijke Kaukasus en allerhande documenten gemakkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot elementen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag, met name uw vrees dat uw zoon zou kunnen worden opgeroepen voor de legerdienst, moet worden benadrukt dat deze niet overtuigen. Vooreerst dient opgemerkt dat u wat dit asielmotief betreft geen individuele vrees in uw hoofde aanhaalde, doch enkel verwees naar een vrees in hoofde van uw zoon. Dient benadrukt dat de vrees die uw zoon meent te koesteren het voorwerp uitmaakt van diens eigen asielprocedure. U heeft op geen enkele wijze aangetoond dat een mogelijke oproeping van uw zoon voor de legerdienst enige risico op vervolging voor u persoonlijk met zich zou meebrengen. Dient overigens vastgesteld dat uw zoon op heden nog niet opgeroepen werd (DVZ verklaring 3de aanvraag rubriek 15), noch de wettelijke minimumleeftijd voor oproeping tot de dienstplicht (18 jaar) heeft bereikt. De vrees die u (in hoofde van uw zoon) aanhaalde blijft dan ook beperkt tot een louter hypothetische kwestie.

Volledigheidshalve dient benadrukt dat in het kader van de eerste asielaanvraag van uw minderjarige zoon de beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden dat dit asielmotief de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De motivering van de beslissing die genomen werd in het kader van de asielaanvraag van uw zoon luidt als volgt: (...)

De overige door u voorgelegde documenten, met name het begeleidend schrijven van uw advocaat, de brieven van SDJ en een brief van uw psycholoog, vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen. De brief van uw psycholoog staft op geen enkele wijze de door u aangehaalde geheugenproblemen. Het begeleidend schrijven van uw advocate en de hieraan toegevoegde bijlagen en brieven van SDJ dienen ter ondersteuning van de motieven die in hoofde van uw zoon werden opgeworpen, en werden bijgevolg in het kader van uw zoons asielaanvraag beoordeeld.(...)”

De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 juni 2016, voert verzoekende partij aan dat er een aantal procedurele punten dienen opgeworpen te worden ten aanzien van de beslissing van haar zoon die samen met haar een asiel aanvraag indiende en waarin een beslissing houdende een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is genomen. Zij preciseert dienaangaande dat zij als moeder aanwezig was tijdens het gehoor van haar zoon, maar dat er geen tolk werd aangesteld zodat zij de vragen en de antwoorden niet kon begrijpen. Verzoekende partij wijst er op dat zij en haar zoon een asielaanvraag indienden omdat hij convocaties heeft ontvangen waarin wordt gesteld dat hij zich moet aanmelden voor militaire dienst.

4.2. Waar verzoekende partij opmerkt dat zij als moeder aanwezig was tijdens het gehoor van haar zoon, maar dat er geen tolk werd aangesteld zodat zij de vragen en de antwoorden niet kon begrijpen, wijst de Raad op artikel 54/1, § 2 van de vreemdelingenwet en het feit dat haar zoon zelf op het ogenblik van zijn eerste asielaanvraag geen bijstand van een tolk heeft verzocht en het Nederlands koos als taal van onderzoek van zijn asielaanvraag (adm. doss., bijlage 26).

Artikel 54/1, § 2 luidt als volgt: *“De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50,50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.*

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.(...)”

De zoon van verzoekende partij werd tijdens zijn gehoor overigens tevens vergezeld van zijn raadvrouw die toezicht kon houden op het verloop van het gehoor.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij voor het overige geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het aanvoeren van voorgaande procedurele punten, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

In de mate verzoekende partij voorhoudt dat haar zoon convocaties ontvangen heeft waarin gesteld wordt dat hij zich moet aanmelden voor militaire dienst, stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat deze bij te brengen. De enige convocaties die werden neergelegd, betreffen convocaties op naam van verzoekende partij zelf (en niet op naam van haar zoon) en werden op omstandige en correcte wijze beoordeeld in de bestreden beslissing.

Wat betreft de convocaties die verzoekende partij heeft ingediend wordt het volgende gesteld in de beschikking: *“U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar de drie door u neergelegde convocaties op uw naam die bij uw moeder in Tsjetsjenië werden afgeleverd, en waarvan u overigens verkeerdelijk aangaf dat er twee van 2012 dateren en een van 2013 (DVZ verklaring 3^e aanvraag, rubrieken 15 en 17, twee convocaties dateren van 2011 en een van 2012). Met betrekking tot deze nieuwe documenten die u aanbrengt, moet worden vastgesteld dat u geen enkel inhoudelijk verband aanhaalde met de asielmotieven uit uw voorgaande aanvraag, en dewelke overigens ongeloofwaardig werden bevonden. Immers, u gaf zelf aan niet te weten waarom deze convocaties werden bezorgd (Ibid.). Hoewel documenten een ondersteunende kracht hebben wanneer ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, dient vastgesteld dat dit in casu geenszins het geval is, meer zelfs, elke verklaring aangaande deze documenten ontbreekt. De door u voorgelegde convocaties hebben dan ook geen enkele bewijswaarde, te meer daar uit informatie (waarvan een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat er een hoge graad van corruptie heerst in de Noordelijke Kaukasus en allerhande documenten gemakkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden.”* De grond van de beschikking wordt ter terechtzitting ongemoeid gelaten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS